

متن گفتگوی سایت فارس با حجت الاسلام سینایی:

حجت الاسلام سینایی را بیشتر بشناسیم

تکواندو پس از منبر و هیات!

حجت الاسلام سینایی مدیر حوزه علمیه ابوطالب و مربی تکواندو می گوید اگر یک روحانی به معنای واقعی کلمه روحانی باشد، به همه قوانین و دستورات اسلام عمل می کند؛ از واجبات و مستحبات گرفته تا پرداختن به ورزش.

یک روحانی در لباس تکواندو عقیق: با اینکه بیش از چهار دهه از عمرش می گذرد اما مانند جوانان ۲۰ ساله با حریف مبارزه می کند تا چم و خم ورزش تکواندو را به طلبه های جوان آموزش دهد، چون معتقد است آیه های زندگی ما وقتی نظم می گیرند که بدنی سالم، بانشاط و نیرومند داشته باشیم. او که نخستین باشگاه رزمی حوزه های کشور را تأسیس کرده درباره دلیل بی توجهی بعضی روحانیون به ورزش می گوید: «اگر به دستورات اسلامی عمل می کردیم اکنون بهترین قهرمانان و ورزشکاران را بین روحانیون داشتیم». مشروح گفت و گوی خبرنگاران عقیق و همشهری آیه با حجت الاسلام مجید سینایی مدیر مدرسه علمیه سفیران هدایت ابوطالب (ع) را در ادامه می خوانیم.

* چه شد که سراغ ورزش رفتید؟ اول طلبه بودید یا ورزشکار؟

قبل از اینکه طلبه شوم ورزش می کردم. فکر می کنم از سال سوم راهنمایی بود که وارد ورزش تکواندو شدم و بعد از مدتی در کانون «میثم» محله فلاح زیر نظر استاد کریمی که مربی تیم ملی تکواندو بود به صورت حرفه ای آموزش دیدم. البته قبل از آن هم ورزش می کردم ولی نزد استاد کریمی جلوه های اخلاقی را در کنار ورزش یاد گرفتم.

* حالا چرا تکواندو را انتخاب کردید؟

راستش را بخواهید آن زمان شناخت چندانی درباره این ورزش نداشتیم و با وجود اینکه به ورزش کاراته علاقه داشتیم، سر از تکواندو در آوردم. بعدها که وارد این ورزش شدم علاقه ام بیشتر شد و فهمیدم راه را درست آمده ام.

* تاثیر مثبتی هم روی کارهایتان داشت؟

بسیار زیاد. در حوزه علمیه که درس می خواندم نشاط و پویایی خاصی برایم به همراه داشت و باعث می شد بدون اینکه احساس خستگی کنم در فعالیت های مذهبی و فرهنگی حضور داشته باشم. حالا هم که در محیط کار هستم در خیلی از مراحل سخت زندگی و مشکلاتی که به طور ناگهانی برایم پیش می آید قدرتمندتر عمل می کنم.

* مگر چه چیزی در ورزش هست که این همه به شما احساس قدرت می دهد؟

بر اساس فرمایش مقام معظم رهبری امر به ورزش، امر به معروف است. یعنی ورزش یکی از مسائلی است که بخشی از شریعت، خودسازی و انسان سازی را در خود جای داده. باید توجه داشت این رفتاری است که بر اساس صحبت های یک رهبر دینی مطرح شده. بدین ترتیب ما نباید ورزش را خارج از دین تعریف کنیم. ورزش موجب تمرکز حواس، خودباوری و کمک به امور دینی و زندگی می شود؛ همان طور که فردوسی گفته: «ز نیرو بود مرد را راستی/ ز سستی کزی زاید و کاستی.»

جدا از همه اینها واقعا در طول تجربه هایی که در زندگی داشته ام، بارها دیده ام وقاری که ورزش در انسان ایجاد می کند به تنهایی یک ارزش دینی است. بنابراین باید جوانان را به ورزش ترغیب کنیم و به هیچ عنوان نباید مومن و نمازخوان خودش را از ورزش بی نیاز بداند. در واقع جامعه با ورزش می تواند سلامتی معنوی خودش را به دست بیاورد.

* بنابراین با توجه به مشکلات فرهنگی ای که در جامعه وجود دارد ورزش می تواند مکمل خوبی برای حفظ ارزش های دینی باشد؟

یکی از چیزهایی که می تواند در برابر تهاجم فرهنگی مقاومت کند ورزش است. چون مواردی مثل صداقت، غیبت نکردن و خیلی از چیزهایی که در دین دنبال هستیم در ورزش خلاصه شده است. ورزش عامل مهمی برای جلوگیری از سستی است. بدین ترتیب در احادیث و روایت داریم که: «الغیبه جهل العاجز/ غیبت آخرین تلاش آدم ترسوست». این شجاعت و خودباوری را ورزش به انسان می دهد که در انجام فرایض دینی توانمندتر شود. مصداق دیگری که در اینجا وجود دارد این است که عده ای از جهاد در راه خدا و جنگ با دشمن می ترسند. این ترس با ورزش ترمیم می شود. ورزشی که خوب و سالم باشد شجاعت و دلوری را برای مومنین به همراه می آورد. باید توجه داشت که یکی از خصوصیت های بارز امیرالمومنین (ع) شجاعت و ورزیده بودن برای مقابله با

دشمنان دین و خداوند است و در مقابل او یکی عالم‌ترین و عابدترین اصحاب پیامبر(ص) بود. ورزش در رسیدن انسان به شجاعت بسیار موثر است. مومنی که توانمندی ذهنی و بدنی داشته باشد، می‌تواند در برابر تهاجم فرهنگی ایستادگی کند و با هوشیاری پاسخی دندان‌شکن به استکبار بدهد.

***اما بعضی از خانواده‌های مذهبی به دلایل مختلف اجازه نمی‌دهند فرزندان‌شان به ورزشگاه بروند. در واقع به نوعی فکر می‌کنند اگر بچه‌شان به ورزش روی بیاورد در مسائل دینی سستی می‌کند.**

اشتباه فکر می‌کنند ولی این واقعیت هم وجود دارد که به‌طور کلی خانواده‌های مذهبی و ایرانی به مسئله ورزش عادت ندارند و به ورزش و فعالیت‌های بدنی توجه نمی‌کنند. مسئولان ورزش باید شرایطی را فراهم کنند تا ورزش برای همه رایگان باشد. در زمینه فرهنگ‌سازی باید تلاش‌هایی انجام شود. البته در سال‌های اخیر کارهای مختلفی توسط شهرداری تهران انجام شده و در اکثر بوستان‌های شهر وسایل مناسبی برای ورزش مهیا شده ولی در بحث همگانی شدن ورزش باید بیشتر کار شود. البته مردم هم باید ورزش را در فعالیت‌های روزانه‌شان قرار دهند. من اصراری به انجام ورزش‌های سخت ندارم. آنهایی که به این‌گونه ورزش‌ها علاقه کمتری دارند می‌توانند ورزش‌های سبک مثل یوگا و ایروبیک را انجام دهند.

***به نظر شما بیشترین کمبودهای ورزش در کجاست و چرا گاهی اوقات مسائل غیراخلاقی و غیرارزشی وارد ورزش می‌شود؟**

اگر در بعضی از ورزشگاه‌ها یا رفتار ورزشکاران ما مسائل ضد ارزش و ضد اخلاق وجود دارد، بدون شک یک جای کار را درست انجام نداده‌ایم. عده‌ای در ورزش به اندازه‌ای حرفه‌ای فکر می‌کنند که پول درآوردن و رسیدن به اهداف مادی را به اصالت ورزش ترجیح می‌دهند و اصل آن را زیر سوال می‌برند. باید توجه داشته باشیم که ورزش وسیله رسیدن به بهترین جایگاه انسانی است. متأسفانه باید اعتراف کرد که جامعه با ارزش‌های سازنده ورزش فاصله گرفته و همه چیز جابه‌جا شده است.

***منظورتان از اینکه همه چیز جابه‌جا شده چیست؟**

ما باید ورزش را نردبان ترقی خود قرار دهیم تا در نماز آرامش داشته باشیم و در ارتباط با خدا توانمندی خاصی پیدا کنیم. ورزش به معنای واقعی خود می‌تواند به کمک فقر و ضعفای جامعه برود. وقتی ارزش کار یک ورزشکار را از فرهنگ‌سازی‌های دینی و مذهبی بالاتر می‌بریم و میدان ورزش را از محراب عبادت والاتر فرض می‌کنیم، اینجا یک جابه‌جایی انجام گرفته که باعث می‌شود به‌طور ناخودآگاه چیزی که باید وسیله باشد تبدیل به هدف شود. وقتی چنین چیزهایی به هدف تبدیل شوند در آن جنگ و دعوا ایجاد می‌شود. به قول امام(ره) رسیدن به مقامات دنیوی بدون در نظر گرفتن ارزش‌های انسانی تنازع بقاست. ما کارکردهای غربی را بدون در نظر گرفتن سازوکارهای علمی وارد عرصه ورزش می‌کنیم و بعد می‌بینیم اوضاع بدتر از قبل شده است.

***چه سازوکارهایی برای بهبود شرایط ورزشی نیاز داریم؟**

ما همه چیز داریم، فقط باید کمی تأمل کنیم و به اصالت دین و فرهنگ توجه داشته باشیم. چند وقت پیش بانویی با لباس حضرت زهرا(ع) (چادر) بالای سکوی قهرمانی جهان ایستاد. این اقدام از طرف غرب و دشمنان اسلام با مخالفت‌های زیادی روبرو شد ولی تصور این مسئله در قالب دین و فرهنگ نشان می‌دهد که ورزش کردن این خانم بخشی از زندگی او را تشکیل داده. این در حالی است که عده‌ای برای رسیدن به مقام قهرمانی از همه چیزهایی که دارند می‌گذرند. خانم سمیه حیدری با زبان بی‌زبانی می‌گویند که قهرمانی را فدای باورهایی می‌کنم و اگر قرار باشد قهرمان شوم، ترجیح می‌دهم در زمینه معنوی سرفراز باشم. بعضی از هنرپیشگان هم همین‌طورند و تمام خصوصیات اخلاقی و ارزش‌های انسانی خود را فدا می‌کنند تا در هنر بدرخشند.

***با این حساب چرا این همه در زمینه ورود روحانیون در عرصه ورزش قهرمانی کوتاهی شده است؟**

قبول دارم که در این زمینه کوتاهی شده اما اگر یک روحانی به معنای واقعی کلمه روحانی باشد، به همه قوانین و دستورات اسلام عمل می‌کند؛ از واجبات و مستحبات گرفته تا پرداختن به ورزش. اگر امروز در جامعه ورزشکاران و قهرمانان در بین روحانیون کم دیده می‌شوند، برای این است که به دستورات اسلام درست عمل نمی‌کنیم؛ به طوری که بخشی از معنویت و اصول اسلامی پیش روحانیون، بخشی از آن نزد هنرپیشگان و بخشی دیگر پیش ورزشکاران است. ما اسلام را به چند قسمت تقسیم کرده‌ایم؛ به طوری که اگر بخواهیم یکی از اهل بیت(علیهم‌السلام) مثل حضرت ابوالفضل را الگو قرار دهیم، کسی را پیدا نمی‌کنیم که از همه خصلت‌های او پیروی کند چراکه اگر تمام خصوصیات این بزرگواران در وجود ما یک‌جا جمع شود، می‌توانیم بگوییم مومن و مسلمان واقعی هستیم. به عنوان مثال امام(ره) هم ورزشکار بود و هم عالم. این یعنی همان خصوصیتی که امیرالمومنین(ع) داشت. زمانی می‌توانیم روحانی خوبی باشیم که هم اخلاقی خوب داشته باشیم و هم جدا از اینکه عالم هستیم از نظر بدنی ورزیده باشیم. کافی نیست طلبه‌ای با ۲۴ سال سن روزی پنج دقیقه پیاده‌روی کند. امام(ره) در ۷۰ سالگی ۱۰ دقیقه پیاده‌روی می‌کرد. البته در بین طلبه‌ها، ورزشکاران حرفه‌ای هم هستند ولی شاید در حوزه علمیه از ۱۰۰ نفر، ۱۵ نفر اهل ورزش باشند!

***چرا فرهنگ ورزش در حوزه علمیه کمرنگ است؟**

باید مدیران حوزه‌ها به کاربردی بودن ورزش در کنار آموزه‌های دینی اعتقاد داشته باشند. البته در بسیاری از حوزه‌ها ورزش گسترده شده ولی با این حال طلبه‌های ورزشکار هنوز در اقلیتند. معلمین و اساتید حوزه که الگوهای این زمینه هستند باید جوانان را به هنر و ورزش گرایش دهند چراکه هنر، ورزش، علم و تقوا در کنار هم قرار می‌گیرند. باید مسئولان را متقاعد کرد که قرآن، عترت و تندرستی در کنار یکدیگر قرار دارند.

***به‌عنوان مدیر حوزه علمیه چه برنامه‌های ورزشی برای طلبه‌ها در نظر گرفته‌اید؟**

با راه‌اندازی باشگاه تکواندو تعداد زیادی از طلبه‌ها را جذب این ورزش کرده‌ام ولی این باشگاه نیازمند یک مربی است تا ورزشکاران را به‌صورت تمام‌وقت آموزش دهد. به‌دلیل مسئولیت‌هایی که در حوزه دارم به‌سختی این باشگاه را اداره می‌کنم. این مسئله را در اینجا مطرح کردم تا اگر کسی تمایل به مربیگری دارد ما را یاری کند.